

πασαν οί Ἀθηναῖοι τῆς Ὀλγας τὸ φέρετρον, ἐσκόρπισαν ὡς εὐσεβῆ χάρι-
 ρετισμὸν τὸ μῦρον των εἰς τὸν τάφον τοῦ ποιητοῦ.

Τὴν νεκρὰν ὑπεδέχθησαν οἱ χωρικοὶ τῆς νησίδος με δῆδας φλογο-
 βόλους.

Καὶ ἀπὸ τὸ ἄφθονον, τὸ τρέμον, τὸ μελαγχολικὸν καὶ πένθιμον φῶς
 τῶν λαμπάδων, οἷαι ἤρμοζον εἰς τὴν ἐκλεκτὴν νύμφην τοῦ θανάτου, ὑπὸ
 τὴν ἐξόχως ποιητικὴν καὶ ἀρχαιοπρεπῆ ἐκείνην συνῳδὴν ἤχθη τὸ φέρε-
 τρον εἰς τὸν μοιραῖον σταθμὸν.

Ἰπὸ τὸ φεγγαβοήθημα ἐκείνο ποῖα ἐθάπτετο ζωή! Καὶ ἐτρεμόσθυνον
 αἱ λάμψεις καὶ αἱ φλόγες εἰλίσσοντο εἰς τὴν αὖραν, ὡς ποιητικαὶ ἐμ-
 πνεύσεις φεύγουσαι εἰς τὴν ἐπέλασιν τοῦ θανάτου.

Παρὰ τὴν ἐλαίαν κάθωθεν τῆς ὁποίας καθήμενος ἐνεπνέετο καὶ ἐστι-
 χούργει ὁ ἐπιφανὴς ποιητής, ἐκεῖ παρὰ τὰς αὐτὰς ρίζας καὶ παρὰ τὰ
 λείψανα τοῦ πατρὸς ἐτάφη μία ἁρμονία — ἡ Ὀλγα Βαλαωρίτου — ἀνε-
 παύθη διὰ παντὸς μία ὑπαρξίς ἀνθηρὰ καὶ μελιχρία, ἀβρὰ παρθένης —
 ἄγγελος ἀθανασίας.

ΔΑΦΝΙΣ

ΟΛΓΑ ΒΑΛΑΩΡΙΤΟΥ

Ἄν εἶμαι Χάρος χαλαστής, εἶμαι καὶ Χάρος πλάστης!
 Ἐοῦ κ' ἂν ἐξήσες ἐδῶ γιὰ ἐν' ἄλλον κόσμον ἐπλάστης,
 Κ' ἔρχομαι Χάρος λυτρωτής, κ' ἀπλόνω καὶ σὲ πόνου
 Κ' ἐκεῖ ποῦ ἀνοίξουν οἱ ψυχές, ἐκεῖ ἀπαλὰ σὲ γέρονω.

Ἄν εἶμαι Χάρος χαλαστής, εἶμαι καὶ Χάρος πλάστης,
 Ἐγὼ σὲ κίπτουε σ' ὀδηγῶ ποῦ σὺ ὄνειροφαντάστεις,
 Π' ἄλλοτε τοῦε ἐστόλιζες, προτοῦ τὰ μάτια ἀνοίξεις,
 Κ' ἔροθεις ἐδῶ στὴν ἀσχημά, τόση ὁμορφιά νὰ δεῖξης.

Ἄν εἶμαι Χάρος χαλαστής, εἶμαι καὶ Χάρος πλάστης,
 Τῆς ἁρμονίης τῆς μυστικῆς ποῦ τὲς ψυχαφογγράστεις,
 Θὰ τῆς ἀκούσης καθαρὰ μέσ' στὸν πλατὺν αἰθέρα.
 Ποῦ λάμπει ἡ ἀβασίλευτη κ' ἡ μαγεμένη ἡμέρα.

Ἄν εἶμαι Χάρος χαλαστής, εἶμαι καὶ Χάρος πλάστης,
 Γάμος εἶνε τὸ ζῴδιον καὶ σὺ δὲν ἐστοχάστεις,
 Νὰ γείνης νύφη ὁμορφονιά κ' ὁμορφοστόλισμένη
 Στὴ μαύρη γῆ ποῦ τὸν ἀνθὸ τρυγᾷ καὶ τὸν μαρμαίνει.

Ἄν εἶμαι Χάρος χαλαστής, εἶμαι καὶ Χάρος πλάστης,
 Ταῖοι θὰ βροῦν τὰ νιάτα σου τὸ νιὸ ποῦ δὲ στοχάστεις,
 Ποῦ θὰ φυλάει στὸν ἔπνο σου τ' ἀπάρθενά σου κάλλη,
 Καὶ θὰ προσμένῃ τὴν ἀγῆν ποῦ θὰ ξεπνήσῃς πάλι!

(Ἰούλιος 1897)

Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ